

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie K. R. (poprzednio K.)  
skazanego z art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu  
narkomanii (Dz. U. z 2020 r. poz. 2050 ze zm.) i in.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
w dniu 20 sierpnia 2024 r.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach  
z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt II Ka 887/23,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach  
z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1503/22,

### **p o s t a n o w i ł**

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. - Kancelaria Adwokacka w S., jako obrońcy z urzędu, kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[PGW]

## UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że:

*„I. w dniu 12 czerwca 2022 r. w miejscowości S., gm. S., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał K. P. substancję psychotropową w postaci mefedronu*

*tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.)*

*II. w dniu 20 czerwca 2022 r. w miejscowości B. Ś., gm. Ł., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał K. P. substancję psychotropową w postaci mefedronu*

*tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.)*

*III. w dniu 22 czerwca 2022 r. w miejscowości S., gm. S., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał K. P. substancję psychotropową w postaci mefedronu*

*tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.)*

*IV. w dniu 6 lipca 2022 r. w miejscowości Ł., gm. Ł., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał N. K. substancję psychotropową w postaci mefedronu*

*tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.)*

*V. w dniu 6 lipca 2022 r. w miejscowości Ł., gm. Ł., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,56 grama netto*

*tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.)*

VI. w dniu 6 lipca 2022 r. w miejscowości Ł., gm. Ł., woj. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał A. K. substancję psychotropową w postaci mefedronu

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2020 r., poz. 2050 ze zm.).”

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2023 r., sygn. akt II K 1503/22, Sąd Rejonowy w Sielcach orzekł w następujący sposób:

„I. oskarżonego K. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt od I do IV oraz VI a/o czynów, z których każdy z nich wyczerpał dyspozycję art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020, poz. 2050 ze zm.) i uznaje, że czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. w warunkach ciągu przestępstw i za na podstawie art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020, poz. 2050 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt V a/o czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020, poz. 2050 ze zm.) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2016, poz. 224 ze zm.) wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2016 r., poz. 224 ze zm.) oraz na podstawie art. 44 § 2 kk w odniesieniu do torebki foliowej z zawartością amfetaminy o łącznej wadze 0,53 grama netto orzeka przepadek dowodów rzeczowych na rzecz Skarbu Państwa opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod poz. 1,

IV. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk, art.91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w warunkach ciągu przestępstw oraz kary

*jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza wobec oskarżonego K. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,*

*V. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu K. K. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 7 lipca 2022 r. od godz. 06:00 do godz. 14:35 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;"*

Wyrok zawierał rozstrzygnięcie o kosztach i dotyczył także drugiego z oskarżonych (A. K.).

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca K. K. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku:

*„Art. 6 KPK w zw. z art 117 § 2 KPK - naruszenie prawa do obrony, poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej pod nieobecność oskarżonego oraz jego obrońcy, który zgodnie z informacją udzieloną obrońcy z urzędu przez oskarżonego, formalnie nie zgłosił się do sprawy, o czym oskarżony nie miał wiedzy, stąd też nie wiedział, że nikt nie działa w jego imieniu,*

*- co skutkowało pozbawieniem oskarżonego prawa do osobistego zwalczania zarzutów oskarżenia i uznaniem go winnym popełnienia zarzucanych mu czynów;*

*art 7KPK, 167 § 1 KPK oraz art. 366 § 1 KPK poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej w postaci dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji biorących udział w interwencji dnia 6 lipca 2022 r., a mających zasadnicze znaczenie dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, jak również zaniechanie ustalenia logowań telefonu komórkowego oskarżonego w dniach, których miał dopuścić się popełnienia pozostałych czynów wskazanych w akcie oskarżenia, celem zweryfikowania, czy faktycznie w tym czasie przebywał w miejscach wskazywanych przez świadków, którym rzekomo miał udzielać narkotyków, jak też zaniechanie dokonania oględzin telefonu oskarżonego, celem zweryfikowania, czy i w jakim celu umawiał się na spotkanie z K. P., zaniechanie dokonania ustaleń, czy osoby przesłuchiwane w sprawie w charakterze świadków nie mają żadnych*

*zatargów z oskarżonym, a w konsekwencji interesu w pomawianiu oskarżonego i tym samym wpływ na treść orzeczenia oraz dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego;*

*Na podstawie art. 438 ust. 3 KPK błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego Wyroku:*

*polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz ustalone na jego podstawie okoliczności pozwalają na przyjęcie, że oskarżony K. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów podczas gdy prawidłowa ocena ujawnionych na rozprawie dowodów, prowadzi do wniosku przeciwnego, a co najmniej stwarza wątpliwości w tym zakresie, albowiem można dopatrzeć się pewnych nieścisłości takich jak chociażby informacja zawarta w notatce policyjnej (k. 1) oraz telegramie (k. 30), z których wynika, że K. P. w różny sposób wskazywała osobę, z którą miała zażywać narkotyki.*

*- co skutkowało błędnym przyjęciem, że zeznania złożone przez K. P. stanowią wiarygodny materiał dowodowy i można na ich podstawie przyjąć sprawstwo oskarżonego;*

*z ostrożności procesowej Sądowi I Instancji zarzucam*

*Na podstawie z art. 438 pkt. 4 KPK rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w wymiarze jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności oraz czterech miesięcy pozbawienia wolności, a następnie kary łącznej jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji w której warunki osobiste oskarżonego, istniejące wątpliwości co do obecności oskarżonego w miejscach i czasie wskazanych akcie oskarżenia przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;"*

*We wniosku końcowym autor apelacji domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, albo uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, z*

ostrożności procesowej zawarto wniosek o wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Ponadto, w apelacji sformułowano wniosek dowodowy o przesłuchanie P. R., J. U., A. S., T. C. i P. S.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt II Ka 887/23, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: *„obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku:*

*Art. 7 KPK poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci:*

a) *Wyjaśnień oskarżonego w część z której wynikało, że dnia 06 lipca 2022 r. przez cały dzień tj. między godziną 9:00, a godziną 20:00, przebywał z J. U., które to wyjaśnienia zostały potwierdzone przez świadka J. U.;*

b) *zeznań świadka P. R. poprzez przyjęcie, że świadek nie była naocznym świadkiem żadnego ze zdarzeń objętych aktem oskarżenia, zaś jako konkubina oskarżonego podała na rozprawie jedynie informacje zasłyszane od oskarżonego, jak też z zeznań świadka wynikają różnego rodzaju domysły, w sytuacji w której w ocenie oskarżonego informacje przekazane przez świadka mają istotne znaczenie dla sprawy, bowiem ukazują cały kontekst zdarzeń; objętych aktem oskarżenia oraz uprawdopodobniają motywów składania przez świadków zeznań niekorzystnych dla oskarżonego;*

*z naruszeniem reguł procedowania, a więc w sposób sprzeczny z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz wskazaniemi wiedzy, mający wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku, jak również wadliwy sposób dokonania ustaleń faktycznych, tj. z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co doprowadziło do oceny poszczególnych dowodów oderwaniu od wszystkich elementów składających się na całość postępowania dowodowego.*

*art. 5 § 2 KPK z zw. z art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niedostrzeżenie istniejących w sprawie niedających się usunąć w drodze czynności dowodowych wątpliwości, a mianowicie faktu, że:*

*- na etapie postępowania sądowego nie było możliwości zweryfikowania miejsc logowania telefonu komórkowego oskarżonego w dniach, w których oskarżony miał dopuścić się zarzucanych mu czynów, bowiem dnia 06 lipca 2023 r. upływał 12-miesięczny okres retencji danych telekomunikacyjnych, co powoduje, że nie można potwierdzić wersji zdarzeń prezentowanej przez świadków: N. K. oraz A. K.;*

*Wyżej wskazane naruszenia skutkowały: błędem w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, a polegających na przyjęciu, że to oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów;"*

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Na wstępie trzeba podkreślić, że kasacja jest w znacznej części formalnie wadliwa i dowodzi nieznanomości reguł konstrukcji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Po pierwsze, podstawą zarzutu musi być wskazanie w kasacji na rażące naruszenie prawa (i to jeszcze mogące mieć istotny wpływ na treść prawomocnego orzeczenia - art. 523 § 1 k.p.k.), a nie – jak w tej kasacji – obraza prawa. Po drugie, domaganie się uniewinnienia musi być poprzedzone wnioskiem o uchylenie wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.) i nie może dotyczyć oskarżonego, ale skazanego. Po trzecie wreszcie, nie można w żadnym układzie wskazywać na naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.; rzecz jest tak oczywista, że nie wymaga uzasadnienia.

Odnosząc się zaś do zarzutów kasacji stwierdzić należy, że zarzut pierwszy kasacji jest oczywiście chybiony, albowiem w dniu 6 lipca 2022 r. skazany przebywał w

mieszkanu i udzielał mefedronu K. P., co wprost wynika ze zdjęcia zrobionego tego dnia aparatem K. P. (k. 69; 58-59, 71) i przyznania skazanego, iż to on jest na zdjęciu (k. 340v). Skazany potwierdził, że to był ten dzień, gdy naprawiał samochód z J. U. (k. 340v), jest więc oczywiste, że J. U. kłamał mówiąc, że cały czas był z K. K. od godziny 9 do 20. Trafnie więc ocenił jego zeznania sąd odwoławczy. Nie sposób zarzucić dowolności czy braku logiki ocenie zeznań P. R., co czyni zarzut obrazy art. 7 k.p.k. zupełnie chybiony. Co istotne, w uzasadnieniu kasacji nie wskazano, dlaczego taka właśnie ocena sądu odwoławczego miałaby być nielogiczna lub sprzeczna z życiowym doświadczeniem. Równie nietrafny jest zarzut związany z oceną sądu II instancji w zakresie niemożności zweryfikowania miejsc logowania w określonych dniach. Przecież do kwestii tej sąd odwoławczy odniósł się konkretnie i niezasadność weryfikacji miejsc logowania odparł w sposób logiczny stwierdzeniem, iż nie ustalono jaki telefon wtedy posiadał oskarżony (telefonu nie zabezpieczono - str. 5 uzasadnienia). To wszystko prowadzi do oczywistego stwierdzenia, że kasacja jest oczywiście chybiona.

Na zakończenie trudno jednak nie dostrzec tego, jak w tej sprawie procedowano, poczynawszy od etapu postępowania przygotowawczego, a skończywszy na postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Można odnieść wrażenie, że **zarówno policjant prowadzący sprawę, a dalej prokurator, nie znali akt spraw, czego efektem było nie tylko wadliwe ustalenie daty czynu z pkt IV i VI, ale także nieobjęcie aktem oskarżenia zasadniczego czynu, tj. czynu, który miał miejsce w dniu 6 lipca 2022 r., a jego efektem było znalezienie się K. P. w szpitalu po zażyciu mefedronu**, którego jej wówczas udzielił K. K. (konieczne było wyłamanie drzwi i udzielenie jej pomocy). Gdyby analizie akta poddano, to przecież było wiadomo, że już z zeznań K. P. wynikało, iż K. K. udzielił jej mefedronu w dniach: 12 czerwca 2022 r. (k. 33v-34), 20 czerwca 2022 r. (wyjazd na B., z N.– k.34), 22 czerwca 2022 r. (razem z N. K. w mieszkaniu A. K.) oraz 6 lipca 2022 r. (to data, gdy zrobiła zdjęcie K. K. w momencie, gdy dzielił mefedron, a następnie, gdy przyjechało po nią pogotowie – por. k. 33 v). W konsekwencji tych zeznań asp. M. G. sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutów K. K., ale „zgubił” w jego treści nie tylko 22 czerwca 2022 r. w zakresie udzielenia K. P. mefedronu, ale przede wszystkim udzielenie jej mefedronu w dniu 6 lipca 2022 r., a

na ten dzień przypisał udzielenie mefedronu N. K., choć w dacie przedstawienia zarzutów zeznania K. P. (innych dowodów nie było na ten dzień) wskazywały, że N. K. udzielił mefedronu w dniu 22 czerwca 2022 r. a nie 6 lipca 2022 r. Niestety brak reakcji prokuratora nie spowodował poprawienia tych oczywistych błędów procesowych. Pomyłka w zakresie osoby, którą K. K. częstował mefedronem w dniu 6 lipca 2022 r. nie miała kluczowego znaczenia w zakresie zasięgu (ilości czynów) jego odpowiedzialności karnej, skoro czyn zabroniony w tej dacie (zdjęcia dokumentują tę czynności) został popełniony, a tylko na szkodę innej osoby (K. P.). W akcie oskarżenia doszło następnie do zmiany co do czynu popełnionego w dniu 22 czerwca 2022 r., albowiem w tym zakresie (czyn w pkt III) przypisano udzielenie mefedronu jednak K. P. (tego dnia udzielił skazanemu mefedronu tak K. P. jak i N. K.), a datę 6 lipca 2022 r. wiążano z udzieleniem mefedronu N. K., choć bezdyskusyjnie akurat ta data dotyczyła K. P.

Co więcej z **protokołów przesłuchania N. K. oraz A. K., których nie poddano analizie na żadnym etapie (w postępowaniu przygotowawczym i sądowym)** wynikało, że N. K. była częstowana mefedronem trzykrotnie (!), a zatem, w połowie czerwca 2022 r., po kolejnym tygodniu w czerwcu i ostatni raz w mieszkaniu zajmowanym wspólnie z wujkiem A. K. w okolicy 4-5 lipca 2022 r. (k. 92-93). Okoliczność otrzymania mefedronu od skazanego na początku lipca w obecności N. K. i K. P. potwierdził A. K. (k. 95v).

W konsekwencji tych zeznań skazanemu powinien być postawiony zarzut:

- udzielenia N. K. mefedronu w dniu 22 czerwca 2022 r. (razem z K. P. wówczas przyjęła ten środek) oraz 4 lub 5 lipca 2022 r. (wtedy przyjął ten środek także A. K.), a tymczasem postawiono w tym zakresie (co do tej osoby) tylko jeden zarzut (k. 119v oraz akt oskarżenia – z datą na 6 lipca 2022 r.)
- udzielenie mefedronu w dniu 6 lipca 2022 r. K. P. – a takiego zarzutu nie postawiono, choć po tym czynie musiano udzielać jej pomocy medycznej.

Data 6 lipca 2022 r. została prawidłowo określona tylko co do czynu z pkt V aktu oskarżenia, ale to chyba tylko z powodu odczytania w sposób prawidłowy jednego dokumentu procesowego – protokołu przeszukania (k. 6 i nast.).

**Niestety, minimalnej wnikliwości w analizie akt sprawy (niezbyt obszernej) zabrakło także sądowi pierwszej instancji,** który nie tylko wadliwie w tym zakresie ustalił stan faktyczny co do dat poszczególnych zdarzeń, ale chyba nazbyt ochoczo wykorzystał zalecenia ustawowe co do uzasadnienia wyroku (art. 424 § 1 in principio k.p.k.), przez co nie dostrzegł tych wszystkich mankamentów postępowania przygotowawczego, choć przesłuchiwał świadków i odczytywał im zeznania z postępowania przygotowawczego.

Nadmienić trzeba, że okoliczności te nie lokują się w obszarze art. 439 § 1 k.p.k., a mogą stanowić ewentualnie podstawę dalszych czynności w zakresie skargowym zwłaszcza co do czynu popełnionego przez K. K. w dniu 6 lipca 2022 r. a polegającego na udzieleniu mefedronu K. P.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]